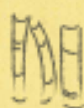

A/A

Bibliography

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

I. Κ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

Ἕλληνας χρυσά παιδιά μου! πῶς πολὺ σὰς ἀγαπῶ,
Καὶ πῶς θέλω τὸ καλὸ σας, δὲν μ' ἀνέχει νὰ τὸ πῶ.

Μάρτυρας τὸν Αὐγουστίνου
Καὶ τὸν Τζορτζήμου σὰς δίνω.

Μ' ὅσα ἔκκαμα ὡς τῶρα ἔδειξα καὶ τὴ σκοποῦς
Γιὰ τὸ ἔθνος καλοὺς τρέφω, καὶ παύρους ἠλπίζω καρπούς.

Ἄν ποτὲ τὸ ἀρνηθῇτε
Μὰ τὸν Ἅγιον μ' ἀδικοῦτε.

Εὐχόμενοι ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ μ' ἐφέρετε ἐδῶ,
Στὴν ὁδὸν τῆς εὐπειθείας κ' εὐτυχεῖς νὰ σὰς εἶδῶ.

Πάρ' τὰ δίκια Γεώργη Σταύρου
Τοῦ ἀφέντη σου τοῦ μαύρου.

Σπεύδων γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τῆς πατρίδος τὰ δεινά!
Μέρα, νύκτα τὸ κονδύλι ὁ θροαχίων μου κινᾷ.

Πές καί μένε Σπηλιᾶδη!
Τί σοῦ εἶλεγα χθὲς βράδυ.

Βλέπων ὃ Ἕλλάς πῶς θέλει ἵνα δύο νομικοὺς,
Ἐφερα τὸν Γιαννοτά μου κ' ἄλλους χίλιους πρακτικοὺς.

Μὲν μ' διαδicasτῶ
Θάνατι δὲ μαρτυρίᾳ.

ἔχω πλῆθος κατασκόπων καὶ προσκετικὸν τὸν κοῦν,
Νὰ μανθάνω τὰ παιδιὰ μου τί μιλοῦν καὶ τί φρονοῦν.

Ὡς ἔχ' αὐτῶν καὶ νὰ κρίνω
Ποιὰ νὰ πίνω, ποιὰ ν' ἀφήνω.

Βλέπων ὅτι δὲν συμφέρει Σύνταγμα πρὸς τὸ παρόν,
Τάφισα γιὰ νὰ τὸ εὗρω εἰς καλλήτερον καιρὸν.

Δὲν φροντίζω, τὸ Θεό σας!
Σαίν πατέρας τὸ καλὸ σας,

Σὰς υπέλαβα ἀντάκια καὶ ἐμὲ αὐτὸν ἐσκόον,
Κ' εἶδα ὅτι ἔχω χρεῖαν σκύλων λυσσωδῶν κακῶν.

Νὰ! σὰς ἔφερα γιὰ σκύλους,
Κ' ἀδελφούς καὶ ἄλλους φίλους.

Ἄν αὐτοὶ τὴν πῆτα τρώγουν, καὶ σὲς σίχυρα ἔφα,
Σὰς φυλάττειν ἀπὸ λύκους, εἴς σῶα καὶ ἄλλα.

Μάρτυρας τὸν Αὐγουστίνου
Καὶ τὸν Τζορτζήμου σὰς δίνω.

Ἄν ἀρμείνῃται τὸ γάλα καὶ τὸ αἷμα σαφὲς γὰρ
Εἶναι τὸ δειλὸν μου ματι, γιὰ τὴν τύχη σας, βράδυ.

Πάρ' τὰ δίκια, Γεώργη Σταύρου
Τοῦ ἀφέντη σου τοῦ μαύρου.

Σὲς ἐπέσθῃτε, τὸ βλέπω, ἄλλοι θέλουν ταραχὰς,
Γαῖα, κίνα μὲ γυρεύουν, συνταγματικὰς ἀρχάς.

Δὲν βρωτοῦν καὶ τὸν Βιάνρο,
Ποῖα μέτρα λέν' νὰ πάρω.

Καὶ πῶς θέλουν νὰ πηδήσουν τόσαις σχάλας παρευθῶς;
Γάλλοι, Ἀγγλοὶ νὰ μοῦ γένουν διαζόνται οἱ ἀπειθεῖς.

Μὰ τὸν Ἅγιον μου! παιδιὰ μου,
Τοῦτο σφάζει τὴν καρδιά μου.

Ῥῶσσοι, Πορτογέζοι, Νέρζοι πρέπει πρῶτα κ' Ἰσπανοί,
Νὰ γένουν κ' ἀγγάλ' ἀγγάλι, Ἀγγλοὶ κ' Ἀμερικανοί.

Πές, καί μένε Σπηλιᾶδη!
Δὲν σοῦ τόλεγα χθὲς βράδυ.

Σύνταγμα ζητοῦν, φωνάζουν· εἶναι ἄρα γε καιρὸς;
Θὰ τοὺς θλάψῃ, δὲν τὸ εἶδῶ, δὲν εἶμαι τόσο μωρός.

Ξεύρετε, εἰσεῖς παιδιὰ μου!
Τὰ ὄρθα φρονήματά μου.

Δὲν τὸ εἶδῶ, μ' ἂν τ' ἀρπάξουν, νὰ τοὺς καίῃ κεραυνός!
Θὰ σὰς παύουν εὐλακρότες, μάρτυς μου ὁ οὐρανός.

Μὰ τὸν Ἅγιον μου παιδιὰ μου,
Τοῦτο σφάζει τὴν καρδιά μου.

ἔχω ὁδηγὸν τὴν πῆσαν, ἀνὰ μέντοι χειραγωγεῖ,
Σύνταγμα ὅμως νὰ ὁῶσω τίποτα δὲν μὲ συγχωρεῖ.

Στὴν ζῆλῳ τοῦ Αὐγουστίνου,
Θάλλῃ, κ' ὁ καιρὸς ἔχειν.

Μόνος εἶμαι καθιστῶν, κ' ὅσοι ἄλλως ἐνεργοῦν,
Ὅλοι νὰι μηχανορράφοι, καὶ ἐμὲ, ρεζιουργοῦν.

Μὰ τὸ ἀσπρομὸν καπέλο
Ἐτζε εἶναι, ἐτζε θέλω.

Σὰς τὰ εἶπα, παραπάνω νὰ σὰς πῶ δὲν ἤμπορῶ,
Νόταξ ἔχω νὰ συνθέσω, διάζομαι, ἀναχωρῶ.

Μάθετε πῶς κατασκόπους,
Ὅ ὅλος ἐρεῖλα τοὺς τόπους.

Εἴς τε εὐχαριστήσιμοι, δότε μου ἀναφοαῖς,
Κ' ὅλοι σας υπογραφεῖτε εἴς, ἐπτά, ὀκτώ φοραῖς.

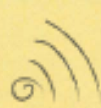
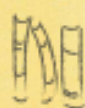
Ὅτι πείσεθι σ' ἐμένα,
Μὲ τὰ μάτια σφαλισμένα.

Πῆτε ζήτ' ὁ Κυβερνήτης, πῆτε κυβερνητικοί,
Ὅτι εἴς ὅλα σφόδρα, κ' ὅχι συνταγματικοί.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ δένω, τὴ σὰς μέλει;
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ θάλλῃ.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑἰΕΔΟΥΡΙΟΥ, πάλῃρα θὰ σὰς δοθῶν,
Δὲν τὰ ἔχω εὐ Ταμίαν, μὰ προσμένονται νὰ λθῶν.

Καὶ τὸ αἷμα σας ἀν' πίνω,
Ὅσο ζῶ δὲν σὰς ἀφήνω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΣΟΛΟΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΚ ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ ΠΕΜΦΘΕΝ ΤΩ « ΕΣΠΕΡΩ » ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΥΠ' ΑΡ. 89 ΦΥΛΛΩ ΑΥΤΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Τόσο, λοιπόν, ἐθύμωσες
καὶ τόση ᾿πῆρες βράσι
Γιὰ μία ἐνὸς φίλου σου
τόσο ἄθῳα φράσι ;
Γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ ᾿πε δηλαδὴ,
χωρὶς καμμιά κακία,
Μεῖνε νὰ δῆς καὶ νὰ χαρῆς
χειμῶνα τὴν ᾿Ρουσσία ;
Γι' αὐτὸ ποῦ ἐπεθύμησε,
ποιὸς ξέρει μὲ τί πάθος,
Μὲ τί παλμὸ ᾿ς τὰ στήθη του,
μὲ τί ἰδέας βάθος,
Νὰ δῇ ἐμπρός του νὰ ᾿βρεθοῦν
πρώτῃ φορὰ εἰς πάλῃ
᾿Ο πάγος ἀπ' τὴν μιὰ μεριά
καὶ Σὺ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ;

Νὰ ᾿δῇ τὴν ἀγριόμορφη
σκοτινιασμένη πλάσι,
Τὴν πετρωμένη θάλασσα,
τὰ κρυσταλλένια δάση,
Τὸ **Στέπι** τὸ τρομαχτικὸ,
ποῦ λὲς κ' ἐκεῖ ὁ χάρος
Ξαπλόνει τὸ σενδόνι του
μὲ ὄλο του τὸ θάρρος,
Τοὺς λύκους πῶχουν μοναχοὶ
ἀπάνου ᾿κεῖ τὸν λόγο,
Ποῦ βασιλεύει τὸ φριχτὸ
« Φάγε με ἢ σὲ τρώγω »,
Ποῦ εἶνε ᾿μέρα καὶ θαρρεῖς
μεσάνυχτο σημαίνει,
Π' οὔτε μιὰ μύτη φιλικὴ
γύρω σου δὲν προβαίνει,
᾿Ολα αὐτὰ ποῦ ᾿ναι μαζὺ
μιὰ ζωγραφιὰ γεμάτη,
Μαύρη σὰν ᾿Αδης, φοβερή,
φριχτὴ γιὰ κάθε μάτι,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Νὰ λάμψουν ἔξαφν' ἀπὸ φῶς
καὶ τ' ἄγριο τους νὰ χάσουν,
Νὰ κοκκινίσ' ἡ ὄψι τους
καὶ νὰ χαμογελάσουν,
Τὴν ὥρα, ποῦ 'σάν ἀστραπὴ
ἡ μουσά σου ἡ θεία
Θὰ τὰ 'σχιζε φωνάζοντες
«Σᾶς χαιρετῶ Στοιχεῖα!»;

Γι' αὐτὸ τὸν μαῦρο φίλο σου,
μὲ στίχους καὶ μὲ μέτρα,
Πιάνεις εὐθύς καὶ τὸν χτυπᾷς
'Σάν νὰ 'τον ἀπὸ πέτρα;
Καὶ τ' ἀραδιάζεις 'ς τὴν χρυσή
τὴν λύρα σου γερμένος,
'Όσα ἴσως δὲν ἄκουσε
'ς τὸν βίον τ' ὁ καϋμένος;
Τοῦ λέγεις πῶς λησμόνησε
ὥς καὶ τὸ μύρωμά του
Κι' ἀρνήθηκε τ' ἀδέλφια του
καὶ ὅλη τὴν γενεά του;
Τὴν Μάννα καὶ τὸν οὐρανὸ,
τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα,
'Όλα καὶ ὅλους καὶ αὐτὸν
τὸν τάφον τοῦ πατέρα; ...!

Κ' ἔπειτ' ἀφοῦ τὸν στόλισες
καλὰ καλὰ, τὸν πιάνεις
Μὲ λόγια, ποῦ μὰ τὸν Θεὸ,
τρέμω μὴν τὸν τρελλάνης,
Καὶ τοῦ προτείνεις μονομιᾶς
ν' ἀφίση τὴν δουλειά του
Μὲ Σὲ, ποῦ τὸν ἐμπάττισες,
νὰ πεταχθῇ 'δῶ κάτου,
'Ανάμεσα 'ς ταῖς κιτριάς
νὰ φτιάση μιὰ καλύβη
Καὶ μέσα κεῖ τὰ χέρια του
νὰ κάθεται νὰ τρίβῃ,
Νερὸ νὰ χύσῃ ἀφθονο
μέσα 'ς τὸ σωθηκό του,
Κι' ἀέρα, μάλιστα βορρῖα
νὰ βάλῃ 'ς τὸ μυαλό του;
'Ετσι θὰ κάμῃς μάγουλο
τοῦ λέγεις βελουδένιο
Καὶ θ' ἀρμενίζῃς μὲ πανιὰ
'ς τὸ κύμα τ' ἀσημένιο!..

Ἔ! φίλε μου, συγχώραμε·
πλὴν ὅλ' αὐτὰ μεγάλη
Βλάβη νὰ κάμουν ἡμποροῦν
'Σ τοῦ φίλου τὸ κεφάλι.
Δὲν λέγω, ἡμπορεῖ κ' ἐγὼ
καλὰ νὰ μὴν ἀρπάζω
Τὸ νόημα τῶν λόγων σου
καὶ κάπως νὰ τ' ἀλλάζω.
'Αλλὰ τὸ κάτου τῆς γραφῆς
καὶ ἡ ὀργή σου ὅλη,
Θαῤῥῶ νὰ ᾔνε ὅτι ζῇ
ἐκεῖ ποῦ ζοῦν Χαχόλοι·
Κι' ὅτι δὲν ἔρχεται ἐδῶ
'ς τὴν φίλην του Ἑλλάδα,
Ποῦ εἶν' ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς
κ' αἰώνια πρασινάδα.

Καὶ ποιὸς δὲν 'ξεύρει, φίλε μου,
καὶ ποιὸς σοῦ τὸ ἀρνεῖται
'Ότ' ἡ Ἑλλάς κι' ἀπὸ Θεοῦς
'μπορεῖ νὰ κατοικεῖται;
'Ότ' εἶν' κομμάτι τ' οὐρανοῦ
ποῦ κόπηκε τὴν ὥρα
Ποῦ εἶπ' ὁ Πλάστης νὰ γενῇ
κ' ἐλληνικὴ μιὰ χώρα;
Κι' ὅτ' εὐτυχὴς λογίζεται
κανεὶς 'ς αὐτὸ τὸ κλίμα
'Όχι νὰ ζήσει μοναχά,
ἀλλὰ καὶ νὰ 'βρῇ μνημα;

Κανεὶς αὐτὰ δὲν τ' ἀναιρεῖ·
ἀλλὰ δι' αὐτὸ, ἀρνήθη
'Ό Ἕλλην ποῦ εἶν' ξένα ζῇ
τὴν γῆ ποῦ ἐγεννήθη;
Εἶν' ἐξωμότης; δὲν πονεῖ;
ἔχει καρδιά σανίδι;
Πατρίδα πλὴν δὲν ἀγαπᾷ;
Εἶνε χαμένο γίδι; ...
Μὴ βλασφημεῖς! τῶρα κ' ἐγὼ
εἶνε καιρὸς νὰ εἴπω.
Δὲν ξεύρω ποῦ πλὴν δυνατὸ
καρδιάς θὰ εὕρῃς χτύπο.
'Εδῶ, 'π ἀνθίζει ἡ μυρτιά,
ἡ δάφνη, τὸ θυμάρι,
'Η καὶ ποῦ τρέχει γιὰ ψωμί
τὸ ἐλληνικὸ ποδάρι!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ

Θυμήσου μόνον τί χρωστεῖ
 ἔς τὰ ἔξω τὰ παιδιὰ της
 Αὐτὴ ἡ μάννα, ἢ ἀγαπᾷς
 τόσο τὴν ἀγκαλιά της.
 Θυμήσου, πῶς ἦτον πτωχὴ
 καὶ πῶς θά 'τον σβυμμένη,
 "Αν ὅλοι ἠθέλαμε βυζι
 ἀπ' τὴν δυστυχισμένη
 "Αν ὅλοι γλυκὸ ξάπλωμα
 ἠθέλαμε ἔς τὰ λημέρια,
 Κυττάζοντες τὸν οὐρανὸ
 τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια.
 Θυμήσου τὰ ὅλα αὐτὰ,
 καὶ ἴπέ μου μόνον τότε
 "Αν ἦν οἱ ἔξω Ἑλληνας
 ἢ ὄχι πατριῶται.
 Κ' ἂν ἔπρεπε τοῦ φίλου σου
 νὰ δώσης μ' ἀσπλαγχνία
 Τὸ **Κνοῦτο** ποῦ δὲν ἔφαγε
 ἀκόμη ἔς τὴν 'Ρουσσία.

Ἀθῆναι 14 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις ἀπεστάλη ἐντεῦθεν τῷ «Ἐσπέρῳ» τὴν 14 Δεκεμβρίου λ. ε. ἤτοι τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ περιέχοντος τὸ ποίημα τοῦ κυρίου Α. Παράσχου φύλλου τοῦ ῥηθέντος περιοδικοῦ.

Ὁ κύριος συντάκτης τοῦ «Ἐσπέρου» ἐθεώρησε καλὸν, χάριν ἀγο-φροσύνης (ὡς μοὶ γράφει) πρὸς τὸν κύριον Α. Παράσχον, ν' ἀντικα-ταστήσῃ τὸ πρῶτόν μου διςτιχὸν διὰ τοῦ ἐφεξῆς·

«Τόσον πολὺ ἐθύμωσας
 ὥστε νὰ μὴ ξεχάσῃς
 Ἐνός σου φίλου μιὰ ἢ δύο
 τόσο ἀθῶως φράσεις;»

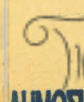
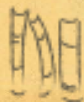
Ἐπειδὴ ἡ διόρθωσις αὕτη μοὶ ἀπαρέσκει, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ κύριος Α. Παράσχος, ποιητὴς κατ' ἐξοχὴν φιλελεύθερος, οὐδόλῳ ἐννοεῖ τὴν μου-σαν δεσμευμένην καὶ οὐδαμῶς θὰ θεωρήσῃ προσβλητικὸν τὸν στίχον

«Καὶ τίσις ἴπῃρις βράσι»,

ἀναγκάζομαι ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ ποιημάτιόν μου, διὰ τοῦ ἰδιαίτερου τούτου φύλλου, ὡς τοῦτο εἶχεν ἐξ ἀρχῆς.

Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1883.

Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΗΜΕΡΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α155.Φ2.0011

Θυμήσου μόνον τί χρωστεῖ
 ἴς τὰ ἔξω τὰ παιδιὰ της
 Αὐτὴ ἢ μάνα, ἢ ἀγαπᾷς
 τόσο τὴν ἀγκαλιά της.
 Θυμήσου, πῶς ἦτον πτωχὴ
 καὶ πῶς θά 'τον σβυμμένη,
 "Αν ὅλοι θέλαμε βυζι
 ἀπ' τὴν δυστυχισμένη
 "Αν ὅλοι γλυκὸ ξάπλωμα
 θέλαμε ἴς τὰ λημέρια,
 Κυττάζοντες τὸν οὐρανὸ
 τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια.
 Θυμήσου τὰ ὅλα αὐτὰ,
 καὶ ἴπέ μου μόνον τότε
 "Αν ἦν οἱ ἔξω Ἑλληνες
 ἢ ὄχι πατριῶται.
 Κ' ἂν ἔπρεπε τοῦ φίλου σου
 νὰ δώσης μ' ἀσπλαγχνία
 Τὸ **Κνοδο** ποῦ δὲν ἔφαγε
 ἀκόμη ἴς τὴν Ρουσσία.

Ἀθῆναι 14 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις ἀπεστάλη ἐντεῦθεν τῷ « Ἐσπέρω » τὴν 14 Δεκεμβρίου λ. ε. ἤτοι τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ περιέχοντος τὸ ποίημα τοῦ κυρίου Α. Παράσχου φύλλου τοῦ ῥηθέντος περιοδικοῦ.

Ὁ κύριος συντάκτης τοῦ « Ἐσπέρου » ἐθεώρησε καλὸν, χάριν ἀγροφροσύνης (ὡς μοὶ γράφει) πρὸς τὸν κύριον Α. Παράσχον, ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ πρῶτόν μου δίστιχον διὰ τοῦ ἐφεξῆς:

« Τόσον πολὺ ἐθύμωσα
 ὥστε νὰ μὴ ξεχάσῃ
 Ἐνός σου φίλου μιὰ ἢ δυὸ
 τόσο ἀθώως φράσεις; »

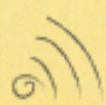
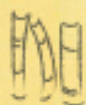
Ἐπειδὴ ἡ διόρθωσις αὕτη μοὶ ἀπαρέσκει, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ κύριος Α. Παράσχος, ποιητὴς κατ' ἐξοχὴν φιλελεύθερος, οὐδόλως ἐννοεῖ τὴν μουσαν δεσμευμένην καὶ οὐδαμῶς θὰ θεωρήσῃ προσβλητικὸν τὸν στίχον

« Καὶ τί σὲ πῆρες βράσι »,

ἀναγκάζομαι ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ ποιημάτίόν μου, διὰ τοῦ ἰδιαίτερου τούτου φύλλου, ὡς τοῦτο εἶχεν ἐξ ἀρχῆς.

Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1883.

Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ